

Evadir-se, no?

Un relat de: [Ania](#)

A vegades ho penso. Penso que seria molt bonic haver pogut viure fa molts molts anys. Quan sonava la música de veritat, a la ràdio, quan a la televisió hi havia dos canals, o inclús abans; quan encara no hi havia televisió.

Quan al poble, o a la ciutat, només hi havia un "afortunat" que tenia cotxe. Quan no hi havia telèfons, ni fixos, ni mòbils. Quan la gent es veia i parlava més cara a cara. Sí, quan feiem més vida al carrer.

Quan volies quedar amb algú, l'únic que ajudava a organitzar la quedada era el temps. Quedaven a tal hora, a tal lloc. No hi havia tan de control. Eren més "lliures". Vivien més.

Potser sí, la vida era més dura, no hi havia tantes facilitats com abans... Exacte! Ara, penso, hi ha massa facilitats. Massa facilitats i massa papers, massa tecnologia i tot. Ens encanta avançar, inventar coses noves, perquè ens cansam de tot aviat els humans (i m'incloc, ja que jo "m'he cansat" d'aquest món, d'aquest present, i penso que m'hauria agradat viure fa molts i molts anys).

No he tingut l'oportunitat de provar-ho (ni la tindrè, suposo), però em guio pel que em conten els meus avis i pares, tant bo com dolent, i penso que hauria estat bonic.